

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra HVORDAN HAN FIK HENDE

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 144.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737873685968/facsimile.pdf> (tilgået 07. juni 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

med den venstre Haand ved en af de vilde Slyngplanter, der snoede sig langt nede fra de vaade Sten i Brønden helt op mellem Bækværkets Træer, medens hun med den højre lagde Læg i det sribede Søndagssilkeforklæde. Hun hverken lo eller græd mere, men en ganske smal Stribe Elfenben blottedes bag de røde Læber.

— Jeg tror næsten, Du mener ja, Sofie, raabte Lars og greb efter hendes Haand; men hun trak den tilbage og hviskede:

— Der staar Huskællingen med Koen og glør paa os, og der kommer Jørgen efter Vand.

— Skal jeg saa hisse noget Vand op i din Spand?

Hun lo og sagde:

— Ja nu maa Du nok, Lars.

Og inden Jørgen i sin meget sindige Fart naaede Brønden, røg Sofies Spand med Lynets Hurtighed ned i den paa Stangens Krog og op igen, saa Sofie med sin fulde Spand og Jørgen med sine to tomme mødtes omtrent ud for Vippens Opstander. Jørgen kiggede listig til hende fra sin ene rindende Øjenkrog og smaskede ganske sagte med Tungen. Lars blev siddende, mens Sofie skyndsomt gled ind ad Porten og smagede sig forbi Hølæsset, der næsten fyldte den helt.

Jørgen stod skrævende, med Aaget paa Nakken lige foran Lars, grinede blot med Øjnene, mens Munden holdt sig alvorlig. Saa sagde han, idet han forsøgte at tale med Fistelstemme:

— Kanske Du vilde hisse noget Vand op til mig, Lavs?

— Havde Du været en ung Karl, i Stedet for at Du er saadant et gammelt Kræ, saa havde Du faaet en paa Kejen, Jørgen Andersen.

— Du er Satans modig og fornemne, sagde Jørgen, men det forta'r sig vel, naar Manden kommer hjem.

— Der fór en Skygge mellem Solen og Lars's Øje, men det var kun et Øjeblik. „Mandens“ Hjemkomst stod for ham som noget, der tilhørte den fjerne Fremtid; der var altfor meget at glæde sig over, inden den Tid kom. Han steg ned fra sit Sæde, saa triumferende ud over Engen, Søen og den fjerne Skov, drejede sig to Gange om paa sin Støvhæl, følte Trang til at gøre noget flot, huskede saa paa, at han havde en Foskillings Cigar indsvøbt i Papir i sin Vestelomme fra den Gang, han sidst havde været i Købstaden. Den tændte han, pustede blaa Ringe ud i Luften og spankede hen forbi Skolelærerens Bolig, der laa tæt ved Gaarden, og satte lystig sin Hue ned over Hovedet paa samme Embeds-